

ко-славянския комитетъ въ Атина. Но, независимо отъ това, ние знаемъ и отъ кореспонденцията на Селимински съ Г. Золотовича, че това изложение е съставено къмъ края на 1843 г., и то по поводъ на желанието на цариградския дописникъ да узнае мислитѣ на атинския медикъ „върху начина, по който може да се освободи нашиятъ народъ“. Огговаряйки на просбата на приятеля си отъ Цариградъ и задоволявайки собствена си потрѣбностъ отъ изяснение на идеитѣ си по предмета, Селимински нахвърля една декларация, „основата“ на която той сматра за добра, но „развитието“ ѝ не за особено ясно, понеже мислитѣ били предадени накъсо. Прѣчка за едно пообстойно и по-прегледно развитие били университетскитѣ му занятия и специално клиническитѣ му упражнения. Готово изложението — подъ заглавие Политическата ми изповѣдь — още на 4 септемврий 1843 г., то бива изпратено близу три месеца по-късно, на 24 ноемврий с. г. Съдържанието на този важенъ идеологиченъ и психографиченъ документъ е текстуално следното (— всичко подчертано е отъ ржката на самия Селимински):

ПОЛИТИЧЕСКАТА МИ ИЗПОВѢДЬ

1. Роденъ съмъ въ българския градъ Сливенъ, отъ родители български, отъ православно вѣроизповѣдане.

2. Вѣрвамъ, зачитамъ и изповѣдвамъ открито бащинската си вѣра, въ която съмъ роденъ, кръстенъ и възпитанъ — чрезъ нея тѣсно съмъ свързанъ естествено, нравствено и политически съ народа си, че и да желая, не мога да се отчужда отъ него.

3. Понеже народитѣ съществуватъ и вирѣятъ само чрезъ тѣсно единение и съгласие, то естествено и по необходимостъ трѣбва да не одобрявамъ, а да порицавамъ всѣкого, билъ той нашенецъ или чужденецъ, който мисли противното, съ цель да внесе разногласие и мисли, несъвмѣстими съ нравствения напредѣкъ и естественото предназначение на нашия народъ, което му предстои да изпълни, като Божие творение.

4. Вѣрвамъ и изповѣдвамъ, че крепкото единство и еднородието се постигатъ посрѣдствомъ самитѣ истински пожития за нѣщата, добивани чрезъ разпространение на просвѣтата между народа и посрѣдствомъ еднообразно нравствено възпитание на цѣлия народъ.

5. Всичко това успѣва чрезъ обработване и обогатяване на родната ни словесностъ и родния ни езикъ, съ който всѣки единъ отъ насъ отъ най-ранната си възраст е свикналъ да изказва своитѣ мисли и да разбира мислитѣ на ближнитѣ си, чрезъ чието единство се е съгласилъ, въ едно съ съплеменнитѣ си, да пази политическото си съществуване, и на който се моли Богу и е получилъ Божиитѣ по-